

Lekció: 1.Királyok 17, 1-16

1A Gileádban lakó tisbei Illés ezt mondta Ahábnak: Az élő ÚRra, Izráel Istenére mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőkből nem lesz sem harmat, sem eső, amíg én azt nem mondom. 2Ezután így szólt hozzá az ÚR igéje: 3Eredj el innen, menj kelet felé, és rejtőzz el a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre! 4A patakból majd ihatsz, a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy gondoskodjanak ott rólad. 5Elment tehát, és az ÚR igéje szerint járt el. Odaérve letelepedett a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre. 6A hollók hordtak neki kenyeret és húst reggel, kenyeret és húst este, a patakból pedig ihatott. 7Egy idő múlva azonban kiszáradt a patak, mert nem volt eső az országban. 8Ekkor így szólt hozzá az ÚR igéje: 9Kelj föl, és menj el a Szidónhoz tartozó Sareptába, és maradj ott! Én megparancsoltam ott egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad. 10Fölkelt tehát, és elment Sareptába. Amikor a város bejáratához érkezett, éppen ott volt egy özvegyasszony, aki fát szedegetett. Odakiáltott neki, és ezt mondta: Hozz nekem egy kis vizet valamilyen edényben, hadd igyam! 11Amikor az elment, hogy vizet hozzon, utánakiáltott, és ezt mondta: Hozz nekem egy falat kenyeret is magaddal! 12De az asszony így felelt: A te Istenedre, az élő ÚRra mondom, hogy nincs miből. Csak egy marék liszt van a fazekamban, és egy kevés olaj a korsómban. Éppen most szedegetek pár darab fát, hogy hazamenve kisüssem azt magamnak és a fiamnak. Azt most megesszük, azután meghalunk. 13Illés azonban ezt mondta neki: Ne félj, csak menj, és tégy úgy, ahogyan mondtad; de előbb készíts belőle egy kis lepényt, és hozd ki nekem! Magadnak és a fiadnak csak azután készíts! 14Mert így szól az ÚR, Izráel Istene: A lisztesfazék nem ürül ki, és az olajoskorsó nem fogy ki addig, amíg az ÚR esőt nem bocsát a földre. 15Az asszony elment, és Illés szavai szerint járt el. És evett ő is meg az asszony és a háza népe is mindennap. 16A lisztesfazék nem ürült ki, az olajoskorsó sem fogyott ki az ÚR ígérete szerint, ahogy ígében,

Illés által, megmondta az ÚR.

Textus: 1Péter 5, 7

„7Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.”

Istenre való hagyatkozás, és engedelmesség

A felolvasott igeszakaszban Illés szárazságot jövendölt Izrael bálványimádása miatt, ami be is következett. De ebben az időben is gondot viselt Isten az ő gyermekéről.

Az **Istenre való teljes ráhagyatkozás, és engedelmesség** mutatkozik meg az ige két „főszereplőjének” életében.

Illés próféta, bár az ő élete is veszélyben volt, és bár lehetetlent kért tőle az Úr, teljes mértékben **ráhagyta az életét Istenre**. Ahogy hagyta, hogy tisztátlan állatok, hollók adjanak neki enni, úgy abban is bízott, hogy talál egy özvegyasszonyt a pogány városban, ahol nem látták a zsidókat szívesen. Mi milyen sokszor nem tudunk elengedi, vagy elfogadni dolgokat az életünkben, amiket Isten elénk helyez, és aggódunk...ilyenkor az a lényeg, hogy mi az erősebb bennem, a hitem, vagy a kételyeim?! A másik főszereplő az **özvegy**. Tudta, hogy a halál várt rá akkor, és már férjét elvesztette, de mégis segít az újonnan jött ismeretlennek, és az „ő Istenére” **hagyja rá a saját életét**.

A hitük, és engedelmességük példaértékű volt. De a hittel mindig kockázatot vállalunk, és a hit útja is sokszor hullámszerű, ezért nevezzük **hitnek**.

De Isten akkor is tud **rajtunk keresztül munkálkodni**, ha éppen gyengék vagyunk, és ha rábízuk az életünket, ő **gondunkat fogja viselni**.